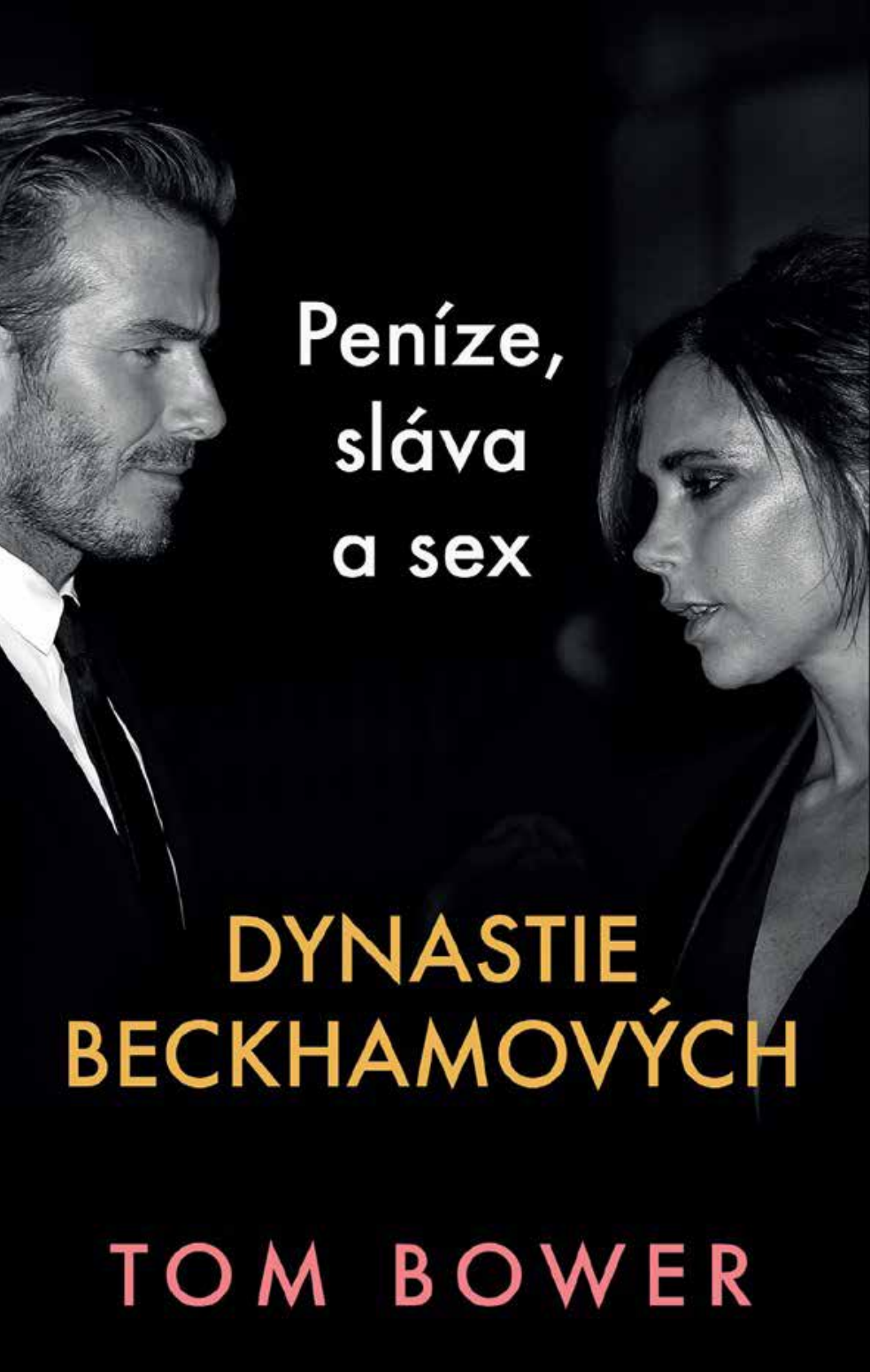

Peníze,
sláva
a sex

DYNASTIE
BECKHAMOVÝCH

TOM BOWER

DYNASTIE BECKHAMOVÝCH

TOM BOWER

DYNASTIE
BECKHAMOVÝCH
PENÍZE, SLÁVA A SEX

Přeložil
Petr Kovács

Harper
Collins

Název anglického originálu: *The House of Beckham (Money, Sex and Power)*
Český název: *Dynastie Beckhamových (Peníze, sláva a sex)*
Autor: Tom Bower
Překlad: Petr Kovács

První vydání: HarperCollinsPublishers, 2024
Grafika obálky: Emotion Media Pamela Magierowska-Kobus

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková redaktorka: Bohdana Hyťhová
Jazyková korektorka: Dana Wotřelová

© 2024 by Tom Bower
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Vydavatel vynaložil veškeré úsilí, aby identifikoval vlastníky autorských práv k materiálům v této knize a získal jejich souhlas s publikováním. Pokud došlo k nějakému opomenutí, omlouváme se a ujišťujeme vás, že chybějící informace budou v příštích vydáních doplněny.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: Claire Ward/HarperCollinsPublishers Ltd
Fotografie na obálce: REUTERS/Eddie Keogh (přední strana)
a CHANDAN KHANNA/AFP via Getty Images (zadní strana)
Foto autora: © Neil Spence/Alamy Stock Photo
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

Sazba: Studio EDITIO

ISBN: 978-83-291-1404-2 (EPUB)
978-83-291-1405-9 (MOBI)
978-83-291-1406-6 (PDF)

Věnováno Sophii

OBSAH

KAPITOLA 1. GLASTONBURY, ČERVEN 2017	9
KAPITOLA 2. MADRID, ČERVENEC 2003	16
KAPITOLA 3. LONDÝN, ČERVENEC 2023	27
KAPITOLA 4. BOD VZPLANUTÍ	39
KAPITOLA 5. ZÁŘÍ 1999	47
KAPITOLA 6. VZKŘÍŠENÍ	58
KAPITOLA 7. ZDĚŠENÍ	71
KAPITOLA 8. DVOJÍ HRA	80
KAPITOLA 9. MANŽELSKÁ KRIZE	98
KAPITOLA 10. NA POKRAJI ZHROUCENÍ	114
KAPITOLA 11. NEJTĚMĚJŠÍ HODINA	125
KAPITOLA 12. SAMA	139
KAPITOLA 13. POSLEDNÍ ŠANCE	149
KAPITOLA 14. SEXUÁLNÍ SKANDÁL	162
KAPITOLA 15. HANBA	176
KAPITOLA 16. PÁD	195
KAPITOLA 17. ZÁCHRANA	211
KAPITOLA 18. FALEŠ	231
KAPITOLA 19. AGÓNIE	242

KAPITOLA 20. DRŽGREŠLE	259
KAPITOLA 21. DALŠÍ ZÁPASY	275
KAPITOLA 22. OKLAMÁN	287
KAPITOLA 23. ROZPORUPLNÉ ZPRÁVY	300
KAPITOLA 24. PASOVÁNÍ NA RYTÍŘE	320
KAPITOLA 25. MÓDNÍ POŠETILOSTI	333
KAPITOLA 26. ODPOČÍTÁVÁNÍ	344
KAPITOLA 27. BOUŘE	358
KAPITOLA 28. VÁLKA	380
KAPITOLA 29. NOVÝ ROK	395
KAPITOLA 30. MIAMI	414
KAPITOLA 31. ZTRÁTOVÉ SMLOUVY	424
KAPITOLA 32. SVATBA	434
KAPITOLA 33. KATAR	447
KAPITOLA 34. KOUŘ A ZRCADLA	455
POZNÁMKY	467
PODĚKOVÁNÍ	501
OBRAZOVÁ PŘÍLOHA	503
REJSTŘÍK	505

Svítilo slunce. Zněla hudba. Atmosféra byla zjitřená, plná očekávání.

Stál u baru hluboko v Rabbit Hole¹, soukromém klubu pro VIP, a připomínal rockovou hvězdu. David Beckham si užíval třídní hektickou párty na festivalu Glastonbury, jenž byl mezi hudebními fanoušky známý jako červnový víkend plný pití, tance, milostných radovánek a spousty dalšího.

Zatímco Radiohead buráceli z Pyramid Stage na 200 000 fanoušků dole v hledišti, *národní poklad* vedl soustředěný rozhovor s Mary Charterisovou, třicetiletou vdanou pařmenkou, a cool členkou Sloane Raver². Lady Mary, příslušnici požívačné londýnské smetánky z Primrose Hill, představil Beckhamovi Dave Gardner, nejlepší přítel vysloužilého fotbalisty. Gardner Beckhamovi za přibližně 250 000 liber ročně poskytoval obchodní rady a staral se, aby byl jeho přítel spokojený. A tak bylo na Gardnerovi a jeho ženě, herečce Liv Tylerové, aby Charterisové řekli, ať na Beckhama počká ve VIP klubu.

Atmosféra zde byla méně stresující než v předchozích letech. Somersetská pole nebyla jako obvykle podmáčená, ale zalitá sluncem. Ti, kteří se dívali na lady Mary, si pravděpodobně

¹ Doslova „Králičí nora“. Pozn. překl.

² Skupina převážně mladých a bohatých lidí, povětšinou se zděděným rodovým majetkem. Pozn. překl.

vybavili i její nedávnou fotografii, na níž pózovala nahá ve vaně plné zlatých rybiček.

O několik týdnů dříve spatřili Charterisovou s Beckhamem na večeri v módním londýnském podniku Chiltern Firehouse. U jejich stolu se nevyhnutelně zastavil i jeden z obdivovatelů. „Je tu se mnou,“ řekl mu Beckham.¹⁾ Modelka, dýdžejka a lvice salonů, dcera excentrického skotského aristokrata, 13. hraběte z Wemyssu a 9. hraběte z March, proslulá svým nevázaným životem a přítomností na večírcích, kde se hojně užíval kokain, se po svatbě s elektroniko-rockovým hudebníkem Robbiem Furzem v roce 2012 objevila na společenských stránkách snad všech novin. Všichni se zaměřili na vzrušenou reakci jejího otce na neobvykle odhalující šaty, které si oblékla, a na její nevlastní matku známou jako „Lady Mindbender“.

Ačkoli to v Glastonbury na první pohled vypadalo, že Charterisová Beckhama zcela okouzila, zaujal také pozornost jisté slavné australské modelky dámských plavek. Jak ale poznamenal jeden z jeho druhů: „Co se v Králičí noře stane, v Králičí noře také zůstane.“

Na festivalu byl rovněž Beckhamův osmnáctiletý syn Brooklyn, v doprovodu svého osobního ochránce, fitness instruktora a šampiona v judu Bobbyho Riche. Brooklyna uhranula zpěvačka Rita Ora a hvězdná modelka Cara Delevingneová.²⁾ Novináři již dříve informovali o tom, jak se s Ritou Orou objímali v londýnské restauraci Electric Diner. Málokoho tak překvapilo, že jejich přátelství pokračovalo i v Glastonbury. Povzbuzena opojnou atmosférou festivalu se Ora v burácejícím řevu hudby svěřila kamarádce se svým románkem s Delevingneovou.³⁾

Brooklyn se však o víkendu v Glastonbury nevěnoval pouze nahánění žen, ale také propagoval svou kariéru fotografa. Jeho fotografie, které vyšly v publikaci *What I See*³, byly také vystave-

³ *Co vidím*. Pozn. překl.

ny v aukční síni Christi's v londýnském St James's. Zdálo se, že si Brooklyn není vědom laviny komentářů, které se na něj valí a vyjadřují se k jeho talentu. „Tenhle se mi fakt líbí,“ bylo uvedeno na jednom k fotografii „Diner“, pořízené v restauraci. „Trochu neostré, ale je vidět, kolik se toho tam děje,“ napsal Brooklyn.

V pátek odpoledne bylo toho šílenství všude kolem na Beckhama už trochu moc. Když postával s přáteli v zákulisním baru Park Bar, upozoroval, jak se ho jeden z fanoušků snaží vyfotit. „Ani to nezkoušej!“ zakřičel přes celou místnost a přinutil muže snímek vymazat. Beckhamův publicista Simon Oliveira toho večera pro deník *Sun* správně uvedl: „David neodmítl jedinou ze stovek žádostí o fotografii.“ Jenže tento neautorizovaný snímek čirou náhodou zachytil i ženu, s níž tu Beckham stál, a on dával přednost tomu, aby se toto spojení na veřejnosti vůbec neobjevilo. Beckham ve svém, médií doslova přeplněném životě, nejrůznější odhalení vítal, ale musela být vždy pečlivě naplánována a řízena. Pro tento víkend si naplánovali pauzu v nepřetržité publicistické smršti. Jak později zopakoval Gardner: „Byla to Davidova první šance se doopravdy uvolnit.“ Vystoupil z fotbalového rychlíku a měl svůj život zase pod kontrolou.

O třicet minut později Beckham spěšně opustil Park Bar a přemístil se do soukromí obytného areálu Winnebago.⁴⁾ Oné noci však jeho družina nespala v komfortních karavanech, dokonce ani v luxusních stanech pronajímaných za přibližně 14 000 liber. Místo toho všichni zamířili do nedaleké luxusní rezidence Babington House. Večírek v novém podniku se protáhl až do čtyř do rána. Někteří z hostů užívali extázi, ale Beckham ani Brooklyn mezi ně nepatřili.

Později ráno, v nezvyklém horku dosahujícím třiceti stupňů, se celá partička kolem Beckhama vrátila do Worthy Farm, dějiště probíhajícího festivalu. Tři mušketýři – Beckham, Gardner a Oliveira neměli zájem se dívat na nadšené přijetí, kterého

se dostalo opozičnímu předákovi a šéfovi Labouristické strany Jeremy Corbynovi, který z pódia Pyramid zdrazil obrovský dav dole. Raději pokračovali v mejdanu v Králičí noře i jinde, což jim vydrželo až do neděle do pěti ráno. Pak pokračovali až do oběda, dokud je nevyrušil nečekaný telefonát. Dorazila Victoria „Posh“ Beckhamová. „Až do té doby to byla vážně pohoda a super nálada,“ postěžoval si jeden z členů partičky.⁵⁾

Bývalá Spice Girl přiletěla z New Yorku. Po zatím posledním pokusu o záchranu svého módního podniku v jejich manhattan-ské kanceláři sdělila časopisu *Vogue*: „Miluju ten proces vývoje a balení. David si myslí, že když mluvím o krabicích a podobných věcech, tak je to hrozná nuda.“ Stejně tak se mu ovšem nelíbily ani její stížnosti a narážky na jeho večírkový životní styl.

Zasvěcení znali její názor na Davea Gardnera a jeho bohatýrský přístup k životu. Celou jejich skupinku flamendů nazývala „Dreggy“⁴⁾. V roce 2003 nesla opravdu nelibě, když se Beckham stal Gardnerovým svědkem na jeho dvoumilionové první svatbě s herečkou z mýdlových oper a party girl Davinií Tylerovou. Stěžovala si, že Beckham svojí přítomností na svatbě navýšil finanční hodnotu Gardnerovy smlouvy s časopisem *OK!*. Stejně tak se jí nelíbila přítomnost „atomového kotěte“ Jenny Frostové coby hlavní družičky. Měla podezření, že se David a Jenny po svatebním večírku líbali.⁶⁾

Dva roky po svatbě Victorii podráždila pozornost věnovaná Gardnerovým promluvám na téma jejich „manželské krize a jeho snahy manželství zachránit“. Jeho žena se stala neslavně proslulou svými lesbickými aférkami s příslušnicemi smetánky na Primrose Hill, kde bydleli, a také svojí léčbou alkoholové a drogové závislosti v Priory.⁷⁾ Následná odluka, a nakonec i rozvod prodloužily čas, který spolu Beckham a Gardner trávili, zejména

⁴⁾ Volně přeloženo „odpad“, „spodina“. Pozn. překl.

poté, co Beckham ukončil profesionální fotbalovou kariéru. Prostor, který v jeho životě vznikl po přísném tréninkovém režimu, mu pomáhal Gardner zaplnit právě tím, že ho s sebou brával na zářivé, luxusní večírky. Také podporoval jeho nové přátelství s modelkou a televizní moderátorkou Alexou Chungovou a herečkou a celebritou Poppy Delevingneovou. Obě měly drobné role v posledním filmu Guye Ritchieho *Král Artuš: Legenda o meči*.

Onoho horkého nedělního odpoledne roku 2017 přistál vrtulník Victorie Beckhamové na poli v Somersetu, pouhý kousek od místa konání festivalu. V golfovém vozíku se pak i se svým doprovodem vypravila mezi ošuntělými karavany do VIP zóny. Byla našťvaná, že její manžel nereagoval na její telefonáty, a poslala své lidi, aby ho našli. Po chvíli se David objevil a během několika sekund mezi nimi vypukla zuřivá hádka.

Přihlížející viděli, že Brooklyn působil jako mírotvůrce: „Klid, tati, donesu ti drink.“ Když se jejich nejstarší syn po chvíli vrátil s lahví vody a dvojitým džinem s tonikem, stal se pro Victorii ramenem, na němž se mohla vyplakat. „Vypadali dost nešťastně,“ potvrdil jeden z očitých svědků, „ale přesto dokázali zapózovat kamerám.“⁸⁾ Jako dokonalé mediální hvězdy usilovali po celou kariéru o image šťastného páru. Victoria se vždy ze všech sil snažila vytvořit na veřejnosti dojem harmonie. Otázkou bylo, zda jejich společná vystoupení odrážela pravdivou realitu. O Victorii se vědělo, že bývá občas nevrlá, nekomunikativní a panovačná a že její výbuchy Beckhamovi vadí. Mnoho lidí bylo přesvědčeno, že důvěra mezi manželi v posledních letech vážně utrpěla.

Victoria ve své autobiografii *Learning to Fly*⁵ v roce 2001 připustila, že „věšení lidem bulíků na nos bylo součástí společenského šumu.“⁹⁾ Hraní se pro ni stalo přirozeností. Sebe, své podnikání, vztahy a spoustu dalších věcí chránila mimo jiné tím,

⁵ Volně přeloženo *Učit se létat*. Pozn. překl.

že poskytovala rozhovory, v nichž interpretovala fakta tak, aby sloužila především jí. Nepokoušela se sprádat kolem sebe mýtus tím, že by se obklopila zdí mlčení.

Stejně jako většina celebrit byli David a Victoria posedlí zprávami o sobě v médiích. Vše se soustředilo na styl. Úzkostlivě se vyhýbali tomu, aby řekli, co vlastně představují. Nebo zda vůbec něco představují. Prázdný prostor vyplňoval jeho úsměv a její našpulené rty. V krizích se spoléhali na vzpomínky na jeho magické góly, jimiž od sebe odvraceli pozornost.

Aby zůstali globální značkou, jejíž hodnota činila v té době přibližně 250 milionů liber, vyžadovalo to neustálý zájem veřejnosti. I pouhá představa, že by jejich sláva pohasla, byla nemyslitelná. „Problém nastává v okamžiku, když si s námi fanoušci nechťejí pořídit selfie,“ tradovalo se mezi celebritami. Dalším klíčem v showbyznysu, které si mezi sebou šeptali narcisové a nejistí, bylo: „Až dohraje hudba, bude po mně veřejnost stále toužit?“ Pokud by se veřejnost přestala o Beckhamovy zajímat, jejich bohatství by se rozplynulo. Obavy ze ztráty bohatství způsobily, že si oba velmi uvědomovali, že jde především o peníze. Sebeobraně tak občas obětovali i šťastné manželství s tím, že pro ně bylo méně důležité než neustávající sláva. Každé jejich veřejné vystoupení bylo čistým divadlem.

Victoria dorazila do Glastonbury, aby se podívala na vystoupení Eda Sheerana, které celý festival uzavíralo. Oba Beckhamovi obdrželi pozvání, aby se posadili přímo na kraji pódia, před zraky všech diváků. David nedokázal po třech dnech plných mejdanů zakrýt svou únavu. I přes ohlušující rámus neustále usínal. Jejich mluvčí, zběhlá v manipulaci veřejným míněním, konstatovala pouhé: „Skvěle se bavili.“ Nic z toho, co pár dělal, nebylo ponecháno nesprávné interpretaci nebo se nesmělo ocitnout mimo jejich kontrolu.¹⁰⁾ Příležitostné přešlapy byly označeny za politováníhodné, zejména teď na konci festivalu. Beckhamovi ovšem

nevěděli o tom, že jeden z fotografů zachytil Victorii s typicky našpulenými rty a rukou majetnický kolem Davidových ramen. Lady Mary Charterisová stála hned vedle, což byl přesně ten obrázek, jemuž se chtěl David vyhnout.¹¹⁾

O rok později Beckham v australské televizi přiznal, že jeho manželství je „těžké a komplikované“. Jeho přiznání v nezvykle upřímném rozhovoru Victorii zdrtilo. Roky si pěstovala image domácí bohyně. Tým Beckhamových byl vždy prezentován jako šťastná rodina, stojící na opravdové lásce mezi ní a Davidem. Toto vytváření vhodné image hrálo stěžejní roli, na níž záviselo jejich bohatství. Jakákoli prasklina, z níž by mohla na veřejnost uniknout pravda, byla pečlivě zalepena. Vše se točilo kolem značky Beckham. Oživování vzpomínek na temnotu roku 2003 bylo zakázáno.

„To není můj typ,“ pomyslela si Rebecca Loosová, když David Beckham vystoupil na madridském letišti Torrejón ze svého soukromého letadla. Na sobě měl bílý oblek a na hlavě výrazný blond melír. Pod ostrým madridským sluncem Rebeccu oslňovaly Davidovy diamantové cvočky v uších. „Jsem jen úplně obyčejnej chlapík,“ nechal se slyšet nedávno, ačkoli měl na sobě šperky v hodnotě 40 000 liber.¹⁾

Vedle něj stála na schůdcích z letadla Victoria oblečená ve stejném bílém obleku. Ve slunci se třpytily i její diamanty. Loosová, jejich nová, dvacetišestiletá asistentka z Nizozemí, měla jediný úkol: starat se o Beckhamovy během jejich prvních dní ve Španělsku. Byla to pro ni výzva, na kterou se těšila.

Beckham pro ni ovšem nebyl nikdo neznámý. Několik měsíců pracovala pro jeho londýnskou poradenskou agenturu SFX a všímala si, jak známý fotbalista prochází jejich kanceláří na Grosvenor Street. Díval se vždy kolem tak, jako by každou ženu v kanceláři v duchu hodnotil. Některé po jeho pozornosti toužily, jiným připadala spíš děsivá. Jazykově vybavenou absolventku univerzity to nezajímalo. Když odešla z SFX do jiné agentury, zapomněla i na fotbalovou hvězdu. Telefonát v červnu roku 2003 od Tonyho Stephense, agenta, jemuž Beckham bezmezně důvěřoval, jí obrátil život naruby.

Rozhodnutí Davida Beckhama odejít z Manchesteru United a podepsat smlouvu s Realem Madrid, nejúspěšnějším fotbalovým klubem na světě, se stalo zprávou, která se rozlétla po celém světě. Stephen věděl, že Loosová umí španělsky a nabídl jí

krátkodobou pracovní smlouvu, podle níž měla Beckhamovým pomáhat se v Madridu usadit.

První hodiny Davida Beckhama v Madridu byly opravdu frenetické. Jeho kolona ihned z letiště vyrazila v doprovodu konvoje policejních vozů do nemocnice La Zarzuela, kde měli místní lékaři dosvědčit, že nový nákup Realu Madrid v hodnotě 25 milionů liber je v perfektním zdravotním stavu. Publicita byla opravdu intenzivní. Odhadem dvě miliardy lidí v přímém přenosu sledovaly, jak kameramani Realu Madrid doprovázejí osmadvacetiletou fotbalovou hvězdu obklopenou lékaři a sestrami při jeho pouti klinikou Sanitas doslova na každém kroku. Beckham díky svému skromnému šarmu v lidech snadno probouzel obdiv a lásku.

Potvrzení kliniky o jeho zdravotním stavu čerilo jen zjištění, že jeho levá noha je kratší než pravá. Beckham následně poznamenal, že se lékaři mýlí. Po kontrole zjistil, že jedna jeho noha je skutečně delší než druhá.

Následující den čekalo před budovou více než 200 televizních kamer a asi 400 novinářů na okamžik, kdy Beckham podepíše smlouvu. Pero, jímž měl smlouvu podepsat, jak reportérům prozradil jeho publicista, Davidovi darovala Victoria. „Děkuji vám,“ řekl Beckham po podpisu prezidentovi klubu, padesátiletému miliardáři a průmyslníku Florentinu Pérezovi. „Učinil jste ze mě velmi šťastného muže.“

„Přišel jste k nám z Divadla snů,“ odpověděl Pérez, „abyste se připojil k týmu svých snů.“ Pérez mu také předal bílý dres s číslem 23, číslem, které se díky legendárnímu basketbalistovi Michaelu Jordanovi z týmu Chicago Bulls stalo ikonickým. Beckham se zářivě usmíval do kamer. Jako zkušený model se pomalu otáčel kolem dokola, aby každému kameramanovi poskytl čas pořídit ten nejlepší snímek. Pérez byl nadšený. V Madridu se už prodalo osm tisíc replik Beckhamova dresu, každý

za 58 liber. Obchody po celém Španělsku hlásily, že mají vyprodáno. Pérez si spočítal, že nejlukrativnější fotbalista světa vydělá jeho klubu neskutečné peníze.

Tisíc dívek – mnohé se jménem Davida Beckhama na tvářích a na rukou – skandovalo na tréninkovém hřišti: „*Beckham, cojonudo corno: Beckham, no hay ninguno.*“ Když jejich pokřik Davidovi přeložili, jenom se usmál. „Nikdo nemá větší koule než Beckham.“ Jediný náznak nelibosti, jak si někteří všimli, směřoval vůči Posh. Zbožňovat jeho, znamenalo nesnášet ji. Victoria se usmívala a mávala.²⁾ „Stěhuje se sem celá naše rodina,“ prohlásil Beckham pro Real Madrid TV. „Moje žena tady bude šťastná.“

Oné noci spali Beckhamovi v apartmá butikového hotelu Santo Mauro. Na konci druhého dne se Victoria Loosová zeptala: „Zařídila jste to skvěle. Máte přítele?“

„Ano,“ zalhala Loosová, dychtivá dostat stálou, dobře placenou práci.³⁾

„A chtěla byste pro nás pracovat?“

Loosová souhlasila, že se do měsíce do Madridu přestěhuje. S takto uzavřenou dohodou se Victoria vrátila zpátky do Londýna.

O několik dní později vzal Beckham Loosovou na první trénink. Jak již bylo jeho zvykem, dorazil dříve. Bez povšimnutí čekali na parkovišti v autě. Těžko zvládal svou nervozitu a málem se pozvracel. Nechtěl být v šatně sám. Hrát s brazilským Ronaldem, velkou francouzskou hvězdou Zinedinem Zidanem a dalšími „galácticos“ byla velká výzva. Zpráva o jeho příchodu přiměla fotbalové hrdiny, aby si posteskli, že Pérez přivedl do týmu spíš prodavače dresů z Manchesteru než skutečného hráče světové úrovně. Beckham byl skvělý fotbalista, ale v jejich očích nijak výjimečný. Pérez a jeho ředitelé v soukromí názory svých hráčů nijak nerozporovali, ale Beckhamova sláva byla z jejich pohledu

pro klub nesmírně přínosná. K prvnímu zápasu měl nastoupit při propagačním turné Realu Madrid po Dálném východě.

O čtyři týdny dříve, v červnu, byl Pérez ohromen Beckhamovým komerčním úspěchem v Japonsku. Na tokijském letišti Davida a Victorii obklopil dav čtyř tisíc fanoušků. Bylo to jako vzkříšení Beatlemanie s lehkou příměsí Cool Británie, představující ve výsledku geniální spojení fotbalu a hudby. Tokio byla doslova zaplavena beckhamovskými suvenýry. Jeho tvář zářila na blahopřáních, na čokoládových figurkách Meiji Almond, na přívěscích na klíče, tapetách, povlečení i ojetých autech v bazarech. „Tohle je neuvěřitelné,“ konstatoval Beckham s úsměvem. Přísně dodržoval všechny pokyny z dvaatřicetistránkového manuálu, který mu sestavili jeho publicisté. Oblečení, účes i každé slovo, které mu splynulo ze rtů, bylo pečlivě připraveno. Posh Beckhammáníi ještě povzbuzovala poznámkami, v nichž se světovala, že její muž má rád upravené nehty a chodí na kosmetiku.⁴⁾

V předvečer jeho návratu do Japonska s Realem Madrid klub vydělal 7 milionů liber včetně nepředstavitelných 5,5 milionů z prodeje dresů. Přes 300 000 z nich byly právě dresy s Beckhamovým číslem 23. Real Madrid si za uspořádání přátelských zápasů v Japonsku a Číně účtoval 1,5 milionu eur, což bylo třikrát více než Manchester United. Kvůli Beckhamovi pak následující rok za turné požadovali již 5 milionů.⁵⁾ Když týmový autobus s fotbalisty dorazil z letiště do centra Tokia, tisíce hysterických dívek zabránily Beckhamovi v tom, aby vůbec opustil hotel. „Je to mimořádný pocit,“ přiznal Beckham.⁶⁾ Na stadionu pak tisíce mladých fanynek pištěly, kdykoli se dotkl míče. Čtyřicet pět tisíc diváků zaplatilo jen za to, aby ho mohli sledovat při tréninku. Ronaldo a další „galácticos“ pouze mlčky přihlíželi.

V Tokiu povolili Beckhamovi publicisté z SFX, aby poskytl rozhovor prověřeným britským novinářům. Péreze to rozčílilo. Chtěl mít svou novou hvězdu pod kontrolou a sdělil SFX, že

rozhovory bude nadále organizovat pouze klub. Neuposlechnutí by znamenalo Beckhamovo okamžité propuštění. V SFX se tomu vysmáli. Správa Beckhamových mediálních výstupů byla zásadní součástí jeho značky, a o tu šlo SFX především.⁷⁾ Výrobce kopaček, společnost Adidas, ohromená mimořádnou popularitou Davida Beckhama dospěla k závěru: „Je to nejpopulárnější sportovec všech dob.“ Když si korporace uvědomila bezkonkurenční sílu Beckhamovy image, zvýšila svoji sponzorskou nabídku. Namísto 4 milionů liber za sedm let nyní souhlasila s doživotní smlouvou, přičemž každých pět let se mělo jednat o možném prodloužení.⁸⁾

Beckhamův roční příjem v roce 2003 byl odhadován na 18 milionů liber včetně příjmů z dalších sponzorských smluv s firmami, mezi něž patřil Vodafone, Marks & Spencer, výrobce slunečních brýlí Police a společnost Pepsi. Součástí celkové sumy bylo i 92 000 liber týdně, které dostával od Realu Madrid.⁹⁾ Pepsi mu zajistila celosvětové uznání. Díky Beckhamově autenticitě se stala značka Pepsi nepřekonatelnou.

Přesto všechno se první zápas nejlépe placeného fotbalisty na světě na stadionu Realu Madrid Banabéu v srpnu roku 2003 dostal pod přísný drobnohled. V předchozích dvou ligových zápasech, které tým sehrál na hřištích soupeře, odvedl mizerný výkon. Fotbaloví novináři ho nazývali „nešikovným“, „nemotorným“ a „frustrovaným“. Jeho důvěryhodnost se ocitla v ohrožení. Po sedmdesáti dvou minutách na domácím trávníku proti Realu Mallorca, v zápase španělského Superpoháru však skóroval klasickou hlavičkou z křížové přihrávky od Ronalda, aby tak zpečetil vítězství 3:0 svého týmu. Svým výkonem pomohl rozptýlit podezření, že ho Real Madrid koupil jen proto, aby prodával dresy. A zatímco dav v hledišti stále bouřil („Beckham! Beckham!“) superhvězdný hráč připustil: „Tohle je ten nejšťastnější pocit za dva roky.“¹⁰⁾

V tomto okamžiku byla jeho pověst nezpochybnitelná. Beckham během celé své kariéry prokazoval, že v sobě dokáže objevit obdivuhodné zásoby vnitřní síly, která jeho kritiky nikdy nepřestala udivovat. A když jim mohl ukázat, že se mylí, byl na vrcholu blaha. „Chtěl bych říct jedno,“ sdělil Florentino Pérez britskému spisovateli Johnu Carlinovi: „Já Davida Beckhama prostě miluju.“⁽¹¹⁾

Působivý debut kapitána anglické fotbalové reprezentace neunikl ani jeho vrchnímu roztleskávači, deníku *Sun*, který o něm v srpnu napsal: „Je dokonalým vzorem pro každou generaci. Bezúhonný, čestný, slušný, starostlivý a jemný chlapík... vyznávající starosvětské hodnoty.“⁽¹²⁾ Aby uspokojil neukojitelný hlad svých 10 milionů čtenářů po dalších a dalších příbězích s Beckhamem, deník vyslal dva své reportéry do Madridu. Jeden se měl věnovat jeho fotbalové kariéře, druhý měl sledovat soukromý život rodiny. K reportérům se přidal i fotograf. Ředitelé novin si byli dobře vědomi, že David Beckham jednoduše prodává.

Pro Erica Beauchampa byla možnost žít v Madridu a sledovat tam Beckhamovu fotbalovou kariéru jako výhra v loterii. Když poprvé stál ve stísněném koridoru u východu hráčů z hřiště, nazývaném „mix zónou“, pozdravil procházejícího Beckhama hlasitým výkřikem, za nějž se mu dostalo přátelské, i když krátké odpovědi: „Rád vás poznávám,“ a potřesení rukou. Následně pak Beauchamp získal privilegium strávit s hvězdou třikrát týdně pět minut. Vše řídil Simon Oliveira, Beckhamův nesmlouvavý mluvčí. Oliveira věděl, že *Sun* potřebuje udržovat tok informací stále v plném proudu, ale podmínky, které si stanovil, byly mimořádně drakonické. Pokud by deník jakkoli vybočil z nastavené linie, Beauchamp se k Beckhamovi už nikdy nepřiblíží. Většina novinářů v tomto klaustrofobickém světě mix zóny jasně věděla, kde je jejich místo. Jen nemálo z nich riskovalo, že přijde o přístup, byť jen omezeně.

V kontrastu s nimi vystupoval Oliver Holt z *Daily Mirror* ve vztahu k Beckhamovi nezávisle až kriticky. Aby ho přivedli k pořádku, Terry Byrne, Beckhamova „hospodyně“, obchodní manažer a muž, jenž řeší problémy, a Oliveira nabídli *Mirroru* sólokapra, kterého *Sun* nikdy neměl: rozhovor s Beckhamem. „Jste závislý na slávě?“ zeptal se Holt v rozhovoru, který vyšel na titulní straně. V *Sunu* z tohoto upřednostnění jejich úhlavního konkurenta zuřili. Ale vějička zafungovala. Holt už byl k Beckhamovi mnohem vstřícnější.

Beckham se na rozdíl od jiných fotbalistů odmítal s novináři jakkoli stýkat, a to dokonce ani u piva. Novináři vyslaní do Madridu si toho byli vědomi. I když ho třeba zahlédli popíjet v irské hospodě ve středu Madridu, nikdy se ho nepokoušeli oslovit. „Chovali jsme se k němu jako ke královské rodině,“ vzpomíná jeden z novinářů.

První náznak potíží byl zřejmý již záhy. Victoria se do Madridu navzdory předchozím slibům s jejich dvěma syny nepřestěhovala. Beckham dál žil sám ve svém hotelovém apartmá. Když ho při druhém zápase s Realem Mallorca (prohráli 2:1) střídali, Posh si nechávala prodlužovat vlasy v Chalk Farm v severním Londýně. A chystala se odletět do New Yorku.

Ponížení, jehož se mu dostalo, sledovali na tribuně slavného stadionu jeho starý kamarád Dave Gardner, s ním i Beckhamova matka Sandra a asistentka Rebecca Loosová. Nečekané střídání v 73. minutě ho „bolelo“, svěřil se později.¹³⁾ Pocit osamění, který v Madridu zažíval, ještě umocňovala nepřítomnost jednoho konkrétního člověka, jeho otce. Ted Beckham, plynář, který stále přebýval v jejich malém rodinném domě v Leytonstone, byl strůjcem a mentorem úspěchů svého syna.

Coby vášnivý fanoušek Manchesteru United začal svého syna učit ovládat fotbalový míč. V roce 1982, když bylo Davidovi sedm, hrál již za místní fotbalový klub a pod vedením svého

otce pravidelně trénoval. Neustále a z každé pozice se učil střílet na branku. Ted coby přísný učitel vštěpoval fotbalem poblázněnému chlapci disciplínu. Říkal, že při budování síly a odolnosti je stěžejní sebeovládání a schopnost zachovat si chladnou hlavu. Ted pěstoval chlapcovo soutěživé ego a s ním i víru, že může dosáhnout na samotný vrchol. Jen se nesmí nikdy vzdávat. Vzdát se bylo nemyslitelné. Zarputilá ctižádost byla dle Teda naprosto nezbytná. Tím dalším klíčem byly fotbalové dovednosti.

Ted naučil svého syna dokonalosti při kopu do nehybného míče – odkopu postaveného míče na branku. Po měsících nekoňného každodenního nacvičování se pro něj tento kop stal instinktivní přirozeností. Když mu bylo roku 1991 patnáct, dočkal se odměny. Obávaný trenér Manchesteru United Alex Ferguson ho osobně přivedl do klubové akademie pro mladé hráče. Do té doby byl Davidovým jediným mentorem jeho otec Ted. Nyní se jím stal Ferguson, jenž začal mladého hráče formovat.

Ferguson se narodil na Silvestra roku 1941 a vyrůstal v Govanu, nechvalně proslulé glasgowské čtvrti plné drsných chlapků, námořníků, kriminality a chudoby. Hrál profesionální fotbal ve Skotsku a poté, co krátce a překvapivě úspěšně působil jako trenér Aberdeenu, jenž v roce 1983 přivedl až k vítězství v Poháru vítězů pohárů ve finále proti Realu Madrid, přestoupil roku 1986 do Manchesteru United. Jeho neuvěřitelná, dvacetisedmiletá vláda v klubu, během níž mu přezdívali „The Boss“, se vyznačovala železnou kontrolou nad každým hráčem, vštěpováním tvrdé pracovní morálky, vyžadováním dokonalosti a dodržováním mantry „musíme vyhrát“, a to nejen na hřišti, ale také v šatně. „Rozhodl jsem se, že nikdy neustoupím,“ řekl později o svém stylu vedení. Ferguson podepsal Beckhamovi smlouvu, neboť zapadal do jeho konceptu hledání výjimečných mladých hráčů, z nichž pak v rámci úzkého týmového přátelství vytvářel hvězdy.

Ted a Sandra Beckhamovi pak vlakem jezdívali přes tři sta kilometrů, aby se dívali, jak jejich syn trénuje, a nakonec i hraje za vysněný klub. Díky Fergusonovi byli oba rodiče přijati do rodiny Manchesteru United a těšili se pohostinnosti vedení klubu v apartmá na stadionu Old Trafford a společně s týmem létali i na venkovní zápasy svého syna.

Tedova privilegia zmizela ze dne na den v okamžiku, kdy byl jeho syn prodán do Realu Madrid. „Přišel jsem o něj,“ postěžoval si v jednom rozhovoru. „Davida,“ tvrdil Ted, „z Manchesteru doslova vystrnadili. Je to nechutné. Čtrnáct let to byl náš život a nyní je po všem. Nevím, co teď budeme dělat.“

Ještě horší byl osobní rozkol, k němuž mezi synem a otcem došlo. „Štve mě, jak se věci vyvinuly. Ztratili jsme přátelství, které jsme mezi sebou měli. Bohužel se David stal něčím větším, než o čem jsme kdy snili. Jeho fotbal byl můj život, a když už to tak máte, nechcete o to přijít.“ Ted stvořil muže, jehož nyní nepoznával. A jejich komunikace často probíhala prostřednictvím právních zástupců.¹⁴⁾

Ted si vyléval srdce a přiznal, že synova sláva „byla pro mě i celou rodinu zničující“. Vztahy v rodině se však rozpadly ještě před jeho odchodem do Realu Madrid. „Ze všeho nejvíc jsem se bál toho, že už pro nás všechno skončilo.“ Ted nejenže přestal komunikovat se svým synem, ale po třiceti dvou letech skončilo roku 2002 rozvodem i jeho manželství s kadeřnicí Sandrou. V hořké tahanici o dům i hotovost pak Ted nabyl dojmu, že se David zrovna nepředal. Přestože vydělával miliony liber, doplatil jim před třemi lety pouze zbytek hypotéky na jejich skromný dům a nechal jim vyměnit okna.

V osobní rovině přičítal vinu Victorii. Ta svoji nechuť k tchánovi ani neskrývala, a jakmile se jim narodily děti, začal se David otci odcizovat.¹⁵⁾ Ted obviňoval i Victoriiny rodiče, bohatý středostavovský pár, který samozřejmě považoval za snoby. Oba

využívali Beckhamovy pohostinnosti a stále silněji se zapojovali do osobního života mladé dvojice a hráli i klíčovou roli ve sporech manželů o tom, jak si představují svoji budoucnost.

Ted obviňoval také Alexe Fergusona. „Měl jsem pocit, že nás bodnul do zad. David nikam nechtěl.“ Nebylo překvapením, že Ted nesouhlasil s Fergusonovým názorem na jeho syna. Podle něj Davidův showbyznysový životní styl a vliv jeho ženy Victorie narušovaly Davidovu profesionalitu a soustředění na fotbal. Pro Fergusona byla přijatelná pouze stoprocentní oddanost Manchesteru United. Ničemu jinému se hráč věnovat neměl. „David není žádný sukničkář,“ namítal Ted. „Není gambler a nepije. Proto jsem tak zklamaný, že s ním Ferguson zachází právě takto.“

Beckhama překvapila otcova otevřenost, a proto mu zavolaal, aby proti jeho výrokům protestoval.¹⁶⁾ Dokonce se ke svému otci vyjádřil dost kriticky. Nejenže si stěžoval, že ho nikdy nepochválil – ani jednou –, ale dle jeho přesvědčení byl také „hodně tvrdý a dokázal být pěkně sarkastický. Také snadno vypěnil“. ¹⁷⁾

Beckhamův přestup do Madridu roku 2003 tak přetrhal pouta hned se dvěma jeho mentory a strážnými anděli, kteří sehráli v jeho vzestupu klíčovou roli. A přestože byl hodně paličatý, spoléhal se na jejich rady, které mu pomáhaly jak v manželství, tak v kariéře. Jak později zjistili jeho noví blízcí rádci, Beckham byl „tvárný“, ale i tak se dokázal posunout dál. Bez Fergusona a Teda se jeho jedinou oporou stali Tony Stephens, jeho věrný agent, a Victoria. Stephens si ale vzal volno a Victoria se dramaticky odmítla přestěhovat do Madridu. Zůstal sám. Když ale podepisoval kontrakt se španělským velkoklubem, žádné z těchto pnutí nebylo na veřejnosti poznat.

Ukryty zůstaly i finanční výhody Beckhamova přestupu do zahraničí. Nejenže jeho příjmy vyskočily z 3,5 milionu liber v roce 2002 na 18,7 milionu v roce 2003,¹⁸⁾ ale pokud by zůstal v Británii, byly by daně čtyřiceti procentní daní. Přestěhováním do

Španělska unikl nejen britským daním ze všech příjmů mimo Británii, ale také mohl těžit z „Beckhamova zákona“, speciální španělské daňové výjimky snižující daň z příjmů pro cizince ze 47 procent na 24 procent.

Beckhamovi byli penězi posedlí. Ze svého bohatství byli nadšení a děsila je představa, že by mohli sklouznout zpět k omezené životní úrovni. Příležitostí, jak se legálně vyhnout daním, byla spousta. Beckhamovy firemní účty v roce 2003 vykazovaly, že když přestoupil do Realu Madrid, neplatil si v Británii ani příspěvky na sociální pojištění a fakticky se tak stal osobou bez trvalého daňového pobytu v Británii.¹⁹⁾

Přemístění do daňově výhodnějšího zahraničí umožnilo v roce 2004 převod Beckhamova kumulovaného příjmu na jeho společnost Footwork. Peněžní vklady britské společnosti vzrostly ze 134 000 na 12 780 000 liber. Zároveň založil španělskou firmu, kterou rovněž nazval Footwork, a která „působila jako zastoupení“. Zisk společnosti v roce 2004 dosáhl pouhých 29 000 liber. Z předloženého daňového přiznání firmy vyplynulo, že její zisky nebyly daněny v Británii a ve Španělsku nebyly dosaženy zisky, které by podléhaly daňové povinnosti. Beckhamův mluvčí uvedl, že Beckhamovi byly plně zdaněny všechny jeho příjmy dosažené ve Španělsku i jeho příjmy dosažené jinde v relevantních jurisdikcích.

Aby si udržel status osoby bez trvalého pobytu v Británii, odmítl i možnost návratu do Británie, kde mohl hrát za Chelsea, a raději se odstěhoval do Ameriky nebo odehrál zbytek sezóny ve Francii, aby zde dokončil finanční rok.

I po zbytek své kariéry působil dojmem, že hra s daňovými kartami byla v jeho životě stejně důležitá jako kopání do míče.

Dvacet let po přestupu do Španělska Beckham sdělil publiku v londýnském St John's Wood, že byl tehdy v roce 2003 rozhodnutím Manchesteru United prodat ho naprosto překvapený. „Zavolal mi kamarád Dave Gardner,“ pokračoval Beckham, „a řekl: ‚Pust' si televizi. Manchester United přistoupil na nabídku Barcelony.‘ To bylo vůbec poprvé, kdy jsem se o možném prodeji dozvěděl.“ Dále vylíčil, že ihned volal výkonnému řediteli Manchesteru Peteru Kenyonovi, aby si stěžoval. „Do žádné Barcelony nechci.“ Nedovolili mu, aby si osobně promluvil s Fergusonem, svěřil se publiku. „O půldruhého dne později jsem byl prodán do Realu Madrid.“

Jen málokdo ze 700 přítomných diváků měl důvod o jeho slovech pochybovat. Vzpomínky, podpořené jeho osobním kouzlem a typickým východolondýnským přízvukem, působily naprosto autenticky. Beckham by se měl ovšem také zmínit, že jeho verze vyvolala v posluchačích poněkud zavádějící dojem.¹⁾ Nebylo ale jisté, nakolik v průběhu let zapomněl, jak to celé bylo ve skutečnosti. Jeho agenti a klub, a to mu bylo známo, o jeho přestupu do Realu Madrid již rok vyjednávali. Oznámení o možném zájmu Barcelony bylo ze strany vedení Manchesteru United pouhou taktikou, jak z Realu vymámit ještě lepší cenu, a zároveň trikem ambiciózního prezidenta barcelonského klubu. Nepřesná vzpomínka na okolnosti přestupu do Španělska, který mu změnil život, nebyla ovšem nikterak výjimečná. Za dlouhá léta humbuku udržovaného kolem značky Beckham si David i Victoria často pozměnili skutečnou realitu mnoha dalších milníků svého života.

Beckham měl dobrý důvod interpretovat okolnosti svého přestupu v roce 2003 jinak. Přestože byl na počátku své fotbalové kariéry přesvědčen, že v Manchesteru United zůstane navždy, přestup destabilizoval jeho manželství, a především ohrozil jeho pečlivě pěstovanou image šťastného muže s milující manželkou.

Nebylo pochyb, že se Victoria stala coby členka skupiny Spice Girls součástí celosvětového fenoménu, který tato dívčí skupina představovala. Skupina prodala 85 milionů desek a na koncertech a prodejem doprovodného zboží vydělala další miliony liber. Po rozpadu skupiny v roce 2000, po čtyřech veleúspěšných albech a dva roky po nečekaném odchodu Geri Halliwellové ze skupiny, se Victoria obávala, že ztratí status celebrity. Když si roku 1999 Davida Beckhama brala, byla hvězdou, ale počínaje rokem 2000 se neochotně přilepila k jeho stále stoupající mezinárodní superhvězdě slávě. Začali vystupovat jako ten nejšťastnější pár v showbiznysu. Ještě před jeho přestupem do Madridu Victoria prohlásila. „Je ztělesněním všeho, co chci. Jsem naprosto věrná, protože i on je věrný.“²⁾

Ve snaze obnovit upadající zájem veřejnosti o svou osobu, pozvala v roce 2001 sloupkařku bulvárního deníku *Sun*, Lorraine Kellyovou, aby ji doprovázela při nákupu. Kellyová věděla, že „Posh“ není doopravdy posh⁶, ale podstatné bylo, že přesně tak ji čtenáři novin brali.

Její rodiče, Tony a Jackie Adamsovi vychovali své tři děti v luxusní rezidenci The Old School House ve městě Goff's Oak v hrabství Hertfordshire. Tony Adams provozoval velkoobchod s elektro potřebami, díky němuž si mohl koupit ojetý Rolls-Royce a zajistit své ženě Jackie pohodlný život. Jackie nejprve pracovala v pojišťovnictví, posléze si otevřela vlastní kadeřnictví. Oba

⁶ Jedná se o přezdívku, udržovanou image Victorie Beckhamové v rámci skupiny Spice Girls. Posh znamená luxusní, nóbl, elegantní. Pozn. překl.

rodiče ve své dceři podporovali až divokou ctižádost a vášně vystupovat. Pozoruhodně pevná rodinná pouta umožnila Victorii překonat opakované nástrahy na její cestě ke slávě. V roce 2003 již na veřejnosti vystupovala s dokonalou přirozeností sebejisté, lehce nafoukané Posh Spice. V soukromí se pak stala mistryní v mediální manipulaci.

Lorraine Kellyová po společném nakupování přiznala, že její původní představa o „opravdové malé madam“ se ukázala mylná. Napsala, že „Victoria je naprosto okouzlující mladá žena se zářivými očima a nádherným úsměvem“. Beckhamovi, pokračovala, „by měli být uctíváni jako ty nejpozitivnější vzory“. Kellyová pak dospěla k závěru, že se manželé, kteří byli obdařeni tak mimořádným talentem a odměnění za svoji tvrdou práci, stali obětí „nezdravé žárlivosti zapšklých lidí“.³⁾ Čtenářky přijaly její závěry s nadšením.

Již od roku 1998, kdy se David Yelland stal šéfredaktorem deníku *Sun*, věděl, že Beckhamovi budou noviny prodávat. Vyzařoval z nich stejný půvab, jaký měla zesnulá princezna Diana. A Yellandovy noviny se k nim chovaly jako k opravdové královské rodině. V podání novin Beckhamovi zosobňovali to nejlepší z celé Británie. Kombinace fotbalu a sexu byla neodolatelná. Kdykoli se objevili na titulní straně, běžný prodej v počtu 3,8 milion výtisků pokaždé stoupl o 4 procenta. A většina z deseti milionů čtenářů Beckhamovy milovala.

Podporovat Beckhama se ukázalo jako finanční výhra hned poté, kdy jednadvacetiletý Beckham střelil v srpnu 1996 za Manchester velkolepý gól z poloviny hřiště do sítě Wimbledonu. „Ten jediný výkop novou kopačkou... mi otevřel dveře do zbytku života,“ přiznal Beckham. „Když se na ten gól dívám, ještě dnes mi z něj naskakuje husí kůže.“⁴⁾ Přestože gól padl až v nastaveném čase a Manchester již měl výhru jistou, jeho hvězda se rozzářila naplno. „Vždy jsem věřil ve své schopnosti,“ řekl následujícího

roku poté, co v mezistátním zápase proti Itálii střelil za Anglii další úžasný gól z 25 metrů. „Tohle je tlak, s nímž je radost žít.“

Čtenáři *Sunu* dorazili na stadion s maskami s Beckhamovou tváří. „*Sun* se hrdě hlásí k podpoře Davida Beckhama,“ napsaly noviny s vědomím, že fotbaloví fanoušci chtějí svého hrdinu. „Beckham,“ předpovídal *Sun*, „se na dlouhé roky stane skvělým hráčem a obrovskou hvězdou. Umí uvést věci do pohybu a dav šílí pokaždé, když se dotkne míče.“⁵⁾

Neuvěřitelně pohledný, skromný a bezúhonný Beckham se stal britským „hochem snů“. Zpočátku přebýval v pronájmu naproti stadionu Old Trafford, pak ve svém vlastním řadovém domě, spolu se svými stálými přítelkyněmi – nejprve Deanou a potom Helen – a postupně si vybudoval doživotní přátelství s mladšími spoluhráči v klubu včetně bratrů Garyho a Philipa Nevilleových. Manchester United byl pod vedením trenéra Fergusona rodinou, která však od svých hráčů vyžadovala loajalitu a bezmeznou poslušnost trenérům. Byla to náročná rutina. Beckham denně dřel na trénincích, a ještě více při zápasech, až si v roce 1995 vybojoval v týmu první místo. Když hledal na hřišti vzor, vybral si legendárního francouzského útočníka Erica Cantonu. Beckham tak obdivoval jednoho z nejlepších hráčů v historii klubu a všiml si i těžko popsitelné „hrany“, která ho oddělovala od těch obyčejných hráčů. A tato výjimečnost byla přesně tím, co se rozhodl napodobit.

Brylcreem předznamenal konec Beckhamovy nevinnosti. Nový majitel, americká společnost Sara Lee hledala v roce 1997 hvězdu, která by na trh znovu uvedla krém na vlasy a stala by se tváří firmy coby „Brylcreem Boy“.

Když se reklamní agentura obrátila na Beckhamova agenta Tonyho Stephense, dostalo se jí nečekaně rychlé odpovědi. Chopil se příležitosti a přijal nabídku na dvě stě tisíc liber za dvouletý kontrakt.

„Byli jsme opravdu v šoku,“ poznamenal později ředitel agentury, který smlouvu podepisoval. „Získali jsme ho tak snadno a levně.“ Nedokázali totiž docenit daňové výhody, které z toho pro Beckhama plynuly. Náklady na jeho „obrazová práva“ mohly být započteny vůči jeho příjmům z klubu. Společnost Brylcreem si kladla jedinou podmínku. Beckham nesměl mít vlasy nikdy kratší, než by odpovídalo sestřihu číslo 2, tedy přibližně 6 milimetrů.

Přípravek Brylcreem byl vynalezen roku 1928 v Birminghamu a jednalo se o směs vody, minerálního oleje a včelího vosku. Jeho obliba však od dob, kdy byl v padesátých letech tváří značky slavný hráč kriketu a fotbalu Denis Compton, výrazně poklesla. O čtyřicet let později oslovila Saru Lee britská reklamní agentura WCRS s tím, že Beckhamův věhlas po jeho slavném gólu Wimbledonu z něj učinil přirozeného kandidáta na trh pro dělnickou třídu, na nějž se značka zaměřovala. Dvaadvacetiletý Beckham byl tichý, pohledný a neokoukaný mladík s perfektními vlasy, přesně ten typ, který žije v ulici hned vedle vás. Mezi Beckhamovy další přednosti patřila i jeho nevinnost. Nebyl to žádný neurvalý floutek, celebrita, ale kluk s neukojitelnou vášní pro fotbal. Sara Lee nakonec souhlasila.

Beckhamův mluvčí médiím ovšem sdělil, že Brylcreem zaplatil za čtyřletý kontrakt čtyři miliony liber.⁶⁾ Měl dobrý důvod lhát. Beckhamova nová přítelkyně, obchodně zdatná Victoria Adamsová alias „Posh Spice“ si stěžovala, že její přítel má mnohem vyšší cenu než pouhých 200 000 liber ročně⁷⁾. Dodala, že stejnou chybu udělal Stephens i při podpisu čtyřleté smlouvy s Adidas za 800 000 liber ročně.

Victoriin vliv se ovšem nezastavil u výše reklamních honorářů. Zasažovala i do natáčení reklamního spotu na Brylcreem na fotbalovém stadionu Griffin Park v Brentfordu. Natáčeli Davida, jak střelí penaltu, načež se otočí na kameru a řekne: „Brylcreem

používám už od dětství.“ Při četných telefonátech se Beckham Victorii svěřil, že mají s natáčením problémy.

„Z jeho hlasu jsme byli v šoku,“ vzpomíná kreativec z WCRS. „Byl tak plochý a robotický. Bylo fakt nepříjemné, nutit ho pořád dokola opakovat tu stejnou větu. Ale nedokázali jsme z něj dostat, co jsme potřebovali.“

Pak zasáhl režisér. „Řekni to ještě jednou, Davide, trochu významněji.“ Ticho. Všem došlo, že plachý a nesmělý Beckham se svým vysoce posazeným hlasem nechápe, jak si to vlastně představujeme. Zmatený manažer PR agentury vysvětloval: „Byl si velice dobře vědom, jak jeho hlas zní. Vnímal to opravdu silně.“ Nakonec jeho slova na kameru nahradili písní „There She Goes.“

Ještě větší starosti při natáčení vyvolávaly Beckhamovy střely mimo. Místo do prázdné brány míč opakovaně létal nad horní břevno. „Kristepane,“ zasténal jeden z členů televizního štábu. „Za pár dní máme mistrovství světa.“ Alespoň že jeho image prostého kluka byla autentická. Když si měl v poledne vybrat ze složitého menu, po krátkém váhání požádal: „Nemohl bych si v Pizza Express objednat havajskou pizzu?“

Victoria se k dokončené reklamě vyjádřila negativně. Stejně reagovala i reklamní agentura. Nakonec celý spot stáhli. Viděly ho jen ženy v kanceláři agentury. Opakovaně si ho přehrávaly během přestávky na oběd. „Myslely si, že je to sen,“ povzdechl si frustrovaný kreativní ředitel.

Při veřejném představení Beckhama coby nového „Brylcreem Boy“ se ovšem žádný z těchto problémů ani náznakem neobjevil. David se usmíval na fotografie, hrál si s vlasy a nic neříkal. „Zdálo se, že ho zájem o něj šokuje až do morku kostí,“ vybavil si jeden z managerů reklamní agentury. „Byl tak zamlklý. Nebylo na něm vůbec nic z jeho obvyklé uhlazenosti.“⁽⁸⁾ Přestože se vědělo, jak je skromný a neokázalý, tento PR ředitel rozpoznal, že Beckham je také showman. Užíval si svá představení před

zaplněným stadionem. A miloval i kameru. Tvář Davida Beckhama se stala obchodním artiklem.

Na důležitosti nabýval také Beckhamův vztah s bulvárním tiskem. Fotbaloví novináři si ho oblíbili nejenom proto, že jim při cestách na přespolní zápasy nosil dozadu do autobusu kávu. Když si s ním povídali o jeho oblíbeném tématu, museli přiznat, že na tomto upřímném mladíkovi něco je.

Beckham díky Tonymu Stephensovi pochopil, že s bulvárem sdílí společný zájem: udržet příběh v chodu. „Mluv s nimi, ale nic jim neříkej,“ vysvětloval svému klientovi. „Méně je více.“ Ponaučení bylo zřejmé: slíbit titulek, „Beckham otevře své srdce“, ale nikdy ho nenaplnit obsahem. Každý rozhovor byl čistou transakcí. Novináři získali přístup, ale nikdy se nestali přáteli. Ti, kteří si mysleli opak, se mýlili. Novináři sloužili jen k tomu, aby byli využiti. V počátečních dobách vztahu s Posh Spice se přesto vyskytly výjimky.

„Důvěřujte Andymu Coulsonovi,“ přikázal publicista Spice Girls Alan Edwards. Coulson byl ambiciózní devěťadvacetiletý redaktor sekce showbyznysu v *Sunu*, a také Edwardsův přítel, požívající jeho bezmezné důvěry. Kromě toho byl považován za jednoho z nejvlivnějších hudebních publicistů. Mezi jeho klienty byli David Bowie, Prince, Blondie a Rolling Stones. Edwards se při své práci pro Spice Girls soustředil na jejich osobní život, přičemž o propagaci desek se staraly samotné nahrávací společnosti. Mezi prominentní zaměstnance jeho společnosti The Outside Organisation patřila i dcera ulsterského policisty Caroline McAteerová. Ta měla mezi novináři pověst „bojového psa“. Edwards McAteerovou pověřil výhradní péčí o Victorii.

Podle Edwardse mohl Coulson naplnit všechny ambice Davida i Victorie Beckhamových. Předvedl jim to se svou mírnou agresivitou doplněnou nevtíravým šarmem poprvé v listopadu 1997. „Sedí tak mučivě blízko,“ napsal a tvrdil, že v rozhovoru

s ním Victoria poprvé po osmi měsících prolomila své mlčení a konečně promluvila o svém vztahu s Beckhamem. „Poprvé v životě jsem opravdu šťastná,“ sdělila Coulsonovi a na ruce se jí přitom třpytily zlaté rolexky, které jí věnoval Beckham. „Z celého srdce šťastná. Nikdy předtím jsem se necítila tak jako teď.“⁹⁾

David a Victoria se seznámili přesně před rokem. Victoria byla v listopadu 1996 spolu s manažerem Spice Girls Simonem Fullerem hostem ve skyboxu nahrávací společnosti na stadionu Stamford Bridge. Slavná Spice Girl dorazila až v průběhu zápasu mezi Manchesterem United a Chelsea a okamžitě ukázala na hřiště na Beckhama. „Ten kluk se mi líbí,“ sdělila Fullerovi. Ten je pak na její žádost v hráčském salonku představil. Oba později tvrdili, že to byla láska na první pohled, ale obě hvězdy spojovala ještě jiná, méně obvyklá přitažlivost. Oba byli lovci trofejí.

V lednu 1998 se „zamilovaná“ třiaadvacetiletá Posh a dvaadvacetiletý Becks, opět s Edwardsovým souhlasem, svěřili Coulsonovi a s ním i všem čtenářům *Sunu*. Předvedli všem své zásnubní prsteny – ona prsten se solitérním drahokamem v hodnotě 40 000 liber, on diamantový prsten za 50 000 – a odhalili čtenářům i „tajemství svého milostného příběhu“. Tedy to, jak se fotbalové eso David zamiloval při sledování videa Spice Girls do Victorie Adamsové, jak se ona zamilovala do něj, když se dívala, jak hraje za Manchester United.¹⁰⁾

Coulson předpovídal, že jejich svatba bude „showbiznysová svatba desetiletí“. Konala se 4. července 1999 na zámku Luttrellstown u Dublinu. A stala se začátkem jedinečného vztahu mezi Beckhamovými a médii.¹¹⁾

Richard Desmond, majitel a vydavatel pornografických publikací a časopisu *OK!*, známý svými drsnými způsoby, zaplatil nepředstavitelný milion liber za exkluzivní práva na fotografie svatby. Podmínky smlouvy vyjedнала Victoria. O svatební noci pak strávila dlouhé hodiny výběrem fotografií pro uvedení

v mimořádném vydání časopisu. Desmond pak mohl jen marně zuřit, když si *Sun* pořídil ze svatby vlastní, tajné fotografie, které zveřejnil ještě předtím, než šlo speciální vydání *OK!* vůbec do tisku.

Když tento pozoruhodný svatební obřad skončil, Victoria si stanovila i podmínky pro prodej dvou sametových trůnů, na nichž pár při obřadu seděl. Oba zakoupil za 1500 liber deník *Sunday Mirror* a nabídl je tomu ze svých čtenářů, který vyhraje soutěž, kterou o ně noviny vypsaly. Jakmile byl výherce vybrán, noviny navrhly Victoriině mluvčí Caroline McAteerové, aby je zpěvačka čtenáři osobně předala.

„Ne,“ odpověděla McAteerová. „Vic je chce pro sebe. Zadarmo.“

Překvapený manažer novin souhlasil, ale pouze pod podmínkou, že se Victoria nechá při přebírání křesel vyfotografovat. McAteerová se podvolila, ale tak snadné to zase nebylo. Trůny byly bez velkého rozruchu vyloženy z nákladního vozu před jejím domem. Pak řidič zazvonil na zvonek.

McAteerová se rozčílila. „Victoria je očekává jako překvapení,“ pronesla podrážděně.

Doručení mělo být pojato jako nečekané zjevení. „Jakože máme všechno sehrát?“ otázal se doprovázející novinář.

Od onoho okamžiku již *Sunday Mirror* a všichni ostatní bulvární novináři věděli, že Victoria a David Beckhamovi chtějí hrát hru na „ostýchavé“. Budou se tvářit jako někdo, kdo se mediálnímu průniku do jejich soukromí usilovně brání, ale přitom souhlasili s „improvizovanými, bez přípravy pořízenými“ fotografiemi. Jejich spojení s médii mělo být veskrze maskované.

Rok po jejich mediálně sledované svatbě v Irsku hovořil David Yelland o tom, že jeho noviny stvořily „ikony našeho věku“. O Beckhamovy se zajímali úplně všichni. A čtenáři bulváru životy svých celebrit zbožňovali.

Nový šéfredaktor *Sunu* Dominic Mohan shrnul „závislost země na našem nejznámějším páru“ slovy: „Milujeme je jako vyslance své generace, protože jsou oba naprosto normální. Stali se kulturními ikonami a vzory pro miliony ostatních. Jsou stejní jako vy či já. Zaujali nás svým stylem a někdy i pochybným vkusem.“ Pohledný, zdvořilý a upřímně zamilovaný showbiznysový pár se stal novou královskou rodinou. „Dobyli svět“, a tím v nás vyvolali „zvláštní emoce“. Jejich přitažlivost pro čtenáře bulváru spočívala v tom, že nebyli „ani vyumělkovaní, ani přehnaně kultivovaní. A nejistí sami sebou, tak jako my všichni.“ Posh mohla klidně stát za pokladnou místního Tesca.¹²⁾

Yelland rovněž pochopil, že Victorii podcenil. Viděla tyto širší souvislosti dříve než ostatní. Naslouchala a učila se a nejen od svého otce, podnikatele, který se dokázal vypracovat úplně sám. „Hlavně neztrácet čas,“ bylo jeho evangelium. „Jsi tu, abys vydělala peníze.“ Když si Victoria rozebrala mechanismy reklamy a vytváření publicity Spice Girls, došlo jí, že nejlepší taktikou bude zůstat záhadou. Úspěch Beckhamových závisel na tom, že se jim podaří vyvolávat fascinaci prakticky každým detailem jejich života. Pokud zůstane veřejnost stále napjatá a zaujatá, bude pokračovat i jejich sláva. Yelland si uvědomil, že Victoria a David se vymykali běžným fotbalovým či popovým hvězdám. Mířili mnohem dál, než si jejich rádcové a mentoři kdy mysleli.

V roce 2001 měl Alex Ferguson již dobrý důvod pochybovat o „pravdivosti“ obrazu, který o Beckhamových vytvářela média. Hráči fotbalu žili jako velká rodina, obzvláště při výjezdech na zahraniční turné. Nevěra nikdy nepředstavovala velký problém. Na Old Trafford se přesto donesly zvěsti, že se Beckham počátkem srpna seznámil v singapurském hotelu Shangri-La, při zastávce na turné týmu po Asii, na večírku s jistou dívkou. Její barvitý popis toho, co se mezi nimi odehrálo, pak byl zveřejněn o tři roky později.

Sarah Marbecková popsala, jak se spolu již čtyři hodiny poté, co se seznámili, ocitli v posteli. „Podívala jsem se dolů,“ vzpomínala, „a vidím Davida Beckhama, jak mě líbá na prsa. David Beckham!“⁽¹³⁾ Marbecková si uložila i textovou zprávu, kterou jí Beckham poslal 8. srpna 2001. „Včerejší noc byla úžasná,“ napsal, „a... chtěl bych s tebou zažít ještě další.“⁽¹⁴⁾ Podle Marbeckové si Beckham vysnil představu, že je prostitutka na způsob Julie Robertsové v *Pretty Woman* a on bohatý podnikatel, jehož ve filmu ztvárnil Richard Gere. Ve svých textovkách ji nazýval „Zvonilkou“, přičemž Victoria byla „Wendy.“⁷

10. srpna poslal Beckham své Zvonilce hned sérii explicitních zpráv o svých sexuálních fantaziích. Když po něm chtěla, aby jí popsal spodní prádlo, které jí koupil, odpověděl: „To je překvapení, je hodně sexy a vážně hambatý.“ Pak jí líčil své fantazie o tom, jak ji polévá šampaňským, které pak líže z jejího nahého těla: „Když se napiju, jsem hodně nestoudný. Představ si svíčky, šampaňské, čokoládu, šlehačku, jahody a obrovskou postel. Věř mi, že až se zase uvidíme, dostanu se ti hned do **** a už mě odtamtud nikdy nedostaneš. Představuju si, jak tě mydlím ve sprše, úplně celou a všude, ani kousek nevynechám.“⁽¹⁵⁾ Marbecková si všechny tyto zprávy ukládala.

Během jejich dvouletého románu s ním v březnu 2002 přiletěla do Leedsu na zápas Anglie proti Itálii. Poslal jí tehdy zprávu, v níž ji vyzýval, abys se chovala „diskrétně, protože musí brát ohled na Wendy“ (kódové označení Victorie). Později se spolu vyspali v hotelu, ve kterém tým v Leedsu přebýval. Pak jí Beckham poslal další zprávu: „Chci tě vidět nahou ve své posteli. Víš, že máš ty nejúžasnější rty, jaké jsem kdy líbal?“ Marbecková ovšem nikdy neuvedla, jestli Beckhamovi prozradila, že je ve skutečnosti prostitutka ze Sydney v Austrálii.

⁷ Postavy z příběhu Peter Pan. Pozn. překl.

Krátce poté, 17. srpna 2002, se Beckham v Dánsku vyspal s Celinou Laurieovou. Seznámili se v hotelovém baru, v němž byli hráči ubytováni. Ve svých vzpomínkách uvedla, že „se ve čtyři ráno musela štěpnout, aby se ujistila, že se jí to celé jenom nezdá. Totálně ji svedl. Jeho kouzlu se jednoduše nedalo odolat“. Laurieová si ovšem později uvědomila, že balit po zápase holky „bylo pro Beckhama úplně normální“.¹⁶⁾ Z jejího svědectví a rovněž ze zkušeností Sarah Marbeckové vyplývá, že Beckhama vzrušovalo, když mohl takto riskovat.

Victoria se v té době svěřila časopisu *Glamour*, že by „zemřela žalem“, kdyby jí byl David nevěrný.¹⁷⁾ Vzhledem k tomu, že ho ovšem z nevěry tajně podezírala, začala být hysterická. „Vlastně jsem ho fyzicky ztloukla. Dala jsem mu pěstí do obličeje,“ řekla.¹⁸⁾ Její žárlivost zašla tak daleko, že Beckhamovi zakázala točit reklamní spot pro Pepsi, v němž se měl objevit po boku Britney Spears. Americká pěvecká hvězda se totiž provinila tím, že ho nazvala „roztomilým“.¹⁹⁾

Od jednoho z jejich zaměstnanců pronikla na veřejnost informace o možném rozvodu. „Nemají nic společného a jsou už jeden druhým unavení,“ uvedl deník *Sun*.²⁰⁾ Zpráva ovšem rychle zmizela.

O několik let později se Beckham svému milujícímu publiku v Londýně svěřil, že jeho soukromý život „neměl na jeho hru nikdy vliv“. A dodal: „Nikdy jsem nedovolil, aby sláva stála v cestě fotbalu. Na mé hře se přes veškerou slávu a publicitu nic nezměnilo.“ Alex Ferguson měl na věc jiný názor. Byl přesvědčen, že Beckhamův status celebrity začal podrývat jeho fotbalové výkony.

Tato nepředstavitelná reklamní mašinérie, která stvořila značku Beckham, nebyla jen důsledkem jeho záviděníhodného vzhledu, okouzlujícího šarmu a neuvěřitelných gólů, ale rovněž – a Beckham to i sám přiznával – toho, že on sám „obdiv prostě miloval“.¹⁾ Kladl sám sobě řečnickou otázku: „Co s tím mám dělat? Lhal bych, kdybych tvrdil, že mi většina té publicity nedělá dobře. Ano, jsem neustále na očích veřejnosti, ale myslím, že jsem se s tím dokázal smířit. Smířil jsem se se skutečností, že to jen tak nepomine, ani se to nezmění, ale zvládám to. Vlastně si na to i zvyknete.“ O sedm dní později pronesl pravý opak. „Pořád mi připadá divné, že se dostanu na titulní stránky novin jenom proto, že si obarvím vlasy na blond.“²⁾

Záměrně budil pozornost. Nejenže jezdil po manchesterské čtvrti Deansgate ve Ferrari bez střechy a mával přitom svým fanouškům, ale když se vydal do místního bistra, aby si zde koupil sendvič, nenechal svůj vůz na parkovišti před obchodem, ale zaparkoval o několik set metrů dál. Prostě se mu líbilo, když ho lidé cestou pro sendvič poznávali.³⁾

„Bylo by skvělé, kdybych byl stejně slavný jako Gazza,“ prohlásil jednou. „Ano, takhle velký fotbalista bych chtěl být.“

Fergusonu neuklidnilo ani to, že jako svůj vzor označil Paula Gascoigne, fotbalistu, z něhož se postupem času stal labilní alkoholik. Stejně to překvapilo i Glenna Hoddleho, manažera anglické reprezentace, která roku 1998 vyhrála ve Francii mistrovství světa. Oba šéfové začínali vnímat Beckhamovu zatvrzelou netrpělivost a neukázněnost.

Tyto jeho vlastnosti byly zřejmé i jeho učitelům na základní škole. „Už jako kluk jsem býval trochu temperamentní,“ připustil Beckham. „Když nebylo po mém, vztekal jsem se a křičel.“ V roce 1987 napsal učitel do své hodnotící zprávy, že „David se neustále dělá hloupým“ a trpí „nedostatkem sebekázně“. ⁽⁴⁾ O několik let později, když byl v zápase proti Francii vyloučen za výbušný výlev proti rozhodčímu, přiznal: „To jsem dost přehnal. Před zápasem jsem ale pokaždé hodně rozrušený. Začne to hned ráno... Po zápase pak nemůžu usnout, nikdy. Tuhle frustraci se musím naučit ovládat.“ ⁽⁵⁾

Tuhle chybu ovšem nebrali jeho fanoušci na vědomí. Zoufale toužili mít svého fotbalového hrdinu. Ferguson si jím tak jistý nebyl. Jednou musel celý tým čekat na letišti, protože si Beckham zapomněl pas. V zápase proti Chelsea v březnu 1998 dostal pátou žlutou kartu a několikrát zůstal bez postihu, když se rozhodčí díval jinam. Svoji agresivitu obhajoval slovy: „Dělám to, co považuju za správné, abychom vyhráli.“ ⁽⁶⁾

Glenn Hoddle sdílel Fergusonovy pochybnosti. V létě 1998 nesl na bedrech velkou zodpovědnost. Anglie byla pohlcena vzrušením z blížícího se mistrovství světa ve fotbale ve Francii. Fanoušci nostalgicky vzpomínali na jediný titul, jehož Anglie dosáhla v roce 1966, a média v nich ještě probouzela přesvědčení v další vítězný návrat titulu. Bylo jen přirozené, že Hoddle nemohl nic ponechat náhodě. Nebyla Beckhamova skromnost pouhou maskou? přemítal v duchu. Byl jeho šarm upřímný, nebo zcela povrchní? A není možné, že ho jeho multimilionářský

životní styl s Victorií svádí postupně z cesty? Ještě před mistrovstvím si všiml Beckhamova „podezřelého temperamentu“. „Je to notorický remcal,“ konstatoval Hoddle. „V sezóně jsem u něj viděl chování, které bylo na červenou kartu. Tohle si na mistrovství nemůžeme dovolit.“

Beckham se ovšem vnímal úplně jinak: „Za celou mou profesionální kariéru mě ani jednou nevyloučili, takže si vážně nemyslím, že bych měl se svým temperamentem problémy.“⁽⁷⁾ Dále usuzoval, že velcí hráči se prostě „musí dostávat až na samotnou hranu“. S tím Hoddle nesouhlasil. V přátelském zápase s Portugalskem v dubnu 1998 nepředvedl jedinou užitečnou nahrávku. V druhém poločase ho Hoddle stáhl z hřiště. Anglie vyhrála 3:0.

K Beckhamově zlosti ho nezařadili do sestavy v úvodním zápase mistrovství proti Tunisku. „Vůbec se na turnaj nesoustředil,“ vysvětloval Hoddle později. „Byl úplně nevýrazný.“⁽⁸⁾ Hoddle z toho vinil Victorii, která podle něj Beckhama využívala k rozvoji vlastní kariéry. Když se s ní jednou Beckham objevil v restauraci v jejím sarongu, Victoria prozradila reportérce *Sunu* Victorii Newtonové, že Beckham nosí i její kalhotky. Rovněž se chlubila jejich „sexuálními hrátkami na zadním sedadle jejího sportovního mercedesu“.⁽⁹⁾ V předvečer prvního zápasu mistrovství světa Hoddle usoudil, že Beckham je prostě „rozhozený“. Místo, aby se plně soustředil na fotbal, nechal se rozptylovat titulky v bulváru o své slávě a vztahu s Victorií. „Byl jsem zničený,“ připustil Beckham několik hodin poté, co ho Hoddle vyřadil ze sestavy. „A ještě pořád se s tím nemůžu vyrovnat.“⁽¹⁰⁾

Beckhamovy kritiky zmátla jeho vnitřní síla. O sedm dní později ho Hoddle poslal do hry jako střídajícího hráče v zápase s Rumunskem. Toulouský stadion se otřásl burácivým řevem 25 000 fanoušků, pak dav spustil sborový zpěv písně *You'll Never Walk Alone*. „Běhal mi z toho mráz po zádech,“ vyjádřil se později Beckham. Během několika minut se zmocnil míče,

kličkou obešel dva obránce a řítil se po křídle na bránu. Gól ale nedal. Anglie prohrála 2:1, když vítězný gól Rumunska padl až v devadesáté minutě.

Hoddle ho pak zcela správně o čtyři dny později vrátil do sestavy na třetí zápas proti Kolumbii. Beckham se senzačně prosadil obloučkem z volného přímého kopu a střílel gól ze třiceti metrů. „To bylo něco neuvěřitelného,“ rozplýval se jeden z fotbalových novinářů po vítězství Anglie 2:0. „Zázračný gól“. Na Anglii nyní čekala Argentina.¹¹⁾

V noci před zápasem Beckhamovi volala z New Yorku Victoria, aby mu oznámila, že je těhotná. Beckham následně nikdy nevyvětlil, jestli tato zpráva nějakým způsobem ovlivnila to, co Hoddle nazval jeho „psychickým stavem“ během rozhodujícího zápasu.

Události, které se odehrály ve 47. minutě pak nesmazatelně poznamenaly nejen Beckhama, ale navždy i anglický fotbal. Beckham po faulu od Argentince Diega Simeonea upadl a ležel tváří na trávníku. Beckham se po něm ohnal, vykopl nohou směrem vzhůru a zasáhl Simeonea, který stál vedle. Simeone padl na záda. Dánský rozhodčí ukázal Beckhamovi červenou kartu. Zdrčený a plačící Beckham se zničeně odpotácel do šatny. Děsil se, že se z něj stane psanec, protože tým i v deseti dokázal uhrát remízu, ale prohrál v následném penaltovém rozstřelu. Hoddle mu v jeho trápení rozhodně neulevil. V televizním rozhovoru zklamaný manažer Beckhama obvinil z vyřazení Anglie z turnaje. Beckham mu nikdy neodpustil, že ho Hoddle odmítl utěšit a otevřeně na něj svalil vinu. V jeho pečlivě sestavené autobiografii se Hoddle stal hlavním padouchem.

Ferguson, jeho věrný mentor nabídl zničenému hráči alespoň nějakou jistotu. Zakládal si na tom, že „v ten správný okamžik dokáže být doktorem, učitelem nebo třeba otcem“, a tak Beckhamovi zavolal a řekl mu: „Vrať se zpátky do Manchesteru, synu, všechno bude zase dobré.“^{(12), (13)}

Simeone se později přiznal, že se ho Beckham ani nedotkl.

Beckham se vrátil do Anglie jako vyvrhel. Na stadionech i v ulicích se stal terčem zběsilých urážek. Ty nejhorší přicházely ze strany fotbalových chuligánů. Křičeli na něj: „Zabijeme ti děcko,“ nebo „Doufáme, že ti děcko zdechne na rakovinu,“ případně „Tvoje stará je kurva.“

„Tohle není nic pro nás,“ rozhodla se společnost Sara Lee a v tichosti vypověděla Beckhamovi smlouvu na propagaci vlasového gelu Brylcreem. Jiní se ovšem rozruchu kolem hráče nezalekli a vytušili příležitost. Jedním z těch, kteří Beckhamovi předpovídali lukrativní budoucnost, byla i britská expertka na PR Jackie Cooperová. „Doporučili bychom každé firmě s velkým rozpočtem, aby se pokusila Davida Beckhama získat pro svou novou reklamní kampaň. Je to kluk, kterým teď celá země žije, dělá hrdinské věci, po kterých v Anglii touží každý malý chlapec: střílí za Anglii góly a hraje za Manchester United. A je od hlavy až po kopačky neskutečný hezoun. Dokonce mu sluší i sukně.“⁽¹⁴⁾

Beckham se díky této krizi stal v hloubi duše tvrdším. Přestože si své chyby uvědomoval, svůj vztek nedokázal nikdy zcela kontrolovat. V měsících po mistrovství světa vyústil jeho temperament v další varování a žlutou kartu za bezohledné zákroky při zápasech v Polsku a Německu. Jako obvykle se za nic neomlouval: „Díky tomu výprasku, kterého se mi dostalo, jsem nejen lepší, ale také silnější.“⁽¹⁵⁾

V roce 1999 se mu silou nezdolné vůle podařilo získat zpět status superhrdiny. V březnu zařídily jeho dvě křížné přihrávky dva góly Manchesteru v zápase proti Interu Milán. „Byl skvělý,“ pronesl Ferguson vzácná slova chvály. „Zase hraje svůj nejlepší fotbal.“⁽¹⁶⁾ O dva měsíce později přinesl svým třicetimetrovým trestným kopem Manchesteru vítězství v zápase s Aston Villou. Beckhama oslovovali jako „kouzelníka ze středu pole“, „nezastavitelného“ a „světovou extratřídu“.⁽¹⁷⁾ Krátce poté, v zápase proti

Barceloně zavelel opět k útoku a Ferguson ho znovu vyzdvihl: „Jediné, co chce, je hrát fotbal.“ Pak „v jednom z nejvíce nervy drásajících vyvrcholení za celé roky“ vstřelil gól do sítě Spurs a zajistil Manchesteru United ligový titul.

Jen o týden později pomohl svému týmu k vítězství 2:1 proti Newcastlu United v národním poháru. O dalších pár dní později jeho dva rohové kopy přinesly vítězství 2:1 nad Bayernem Mnichov a zisk poháru pro vítěze Ligy mistrů. Neporazitelný Manchester United získal tři tituly: Premier League, Anglický pohár a Ligu mistrů: tzv. „treble“. Ferguson se stal mezinárodním hrdinou a Beckham zářil. „Tohle byla čistá ukázka jeho charakteru,“ konstatoval Kevin Keagen na adresu Beckhamova návratu. „Ukázal nám, co v sobě má. Je to velký příklad pro všechny ostatní.“

Každé další vystoupení – a Beckham svá vystoupení před desítkami tisíc diváků miloval – jen potvrzovalo jeho hvězdný status. V této vítězné sezóně padlo v Manchesteru United po jeho křížných pasech ne méně než 23 gólů. Poté, co jeho neuvěřitelné přihrávky přinesly dva góly proti Southamptonu, jeho manažer Dave Jones prohlásil: „Když se dívám, jak hraje, slintám blahem. Na světě teď jednoduše není nikdo, kdo by křížné pasy dokázal líp než on.“ A Beckham si tu záplavu chvály užíval.

Pendloval mezi domem tchána a tchyně v Hertfordshiru a svým luxusním bytem v Manchesteru a na večírcích a v ulicích se ukazoval jako ten, kdo udává módní trendy. Každý jeho oblek, úsměv, poznámka, byly ihned do nejmenších detailů rozebírány v novinách a časopisech. Jeden večer měl kolem hlavy omotaný šátek. Další pak dámskou pletenou tibetskou čapku včetně bambule a klapků přes uši. „Rád se oblékám v módním stylu,“ prozradil *Sun*.¹⁸⁾ Pro muže i ženy se stal předmětem jejich ambicí i tužeb. Jeden pozorovatel napsal: „Od Ongaru po Oldham, se všichni oddaní fanoušci módy zbláznili do Beckhamova

stylu. A pokud chcete, aby váš muž vypadal jako tohle trendy nastavující fotbalové eso, nemusíte ani utrácet majlant za značkové zboží. High Street už je plná svých verzí jeho nejmódnějších kousků.“

Dokonce i fotbalový reportér ze *Sun* Neil Custis ze svého orlího hnízda na Old Trafford poznamenal: „Z hlediska publicity nahradili spolu s Posh Spice královskou rodinu. To, jak oba vypadají, jejich bohatství a sláva z nich učinily nevycerpitelné téma pro nejširší masy.“¹⁹⁾ Časopis *GAY* popsál čtyřladvacetiletou fotbalovou hvězdu jako někoho „s andělskou tvář a prdelkou řeckého boha“.²⁰⁾ Tato pozornost gay komunity, sdělila Victoria v televizní talk show *G-A-Y TV*, Beckhama vzrušovala. „Chodil po kuchyni a pořád opakoval: ‚Jsem ikona pro gaye. Jsem ikona i pro gaye.‘“ Když pak Posh trvala na tom, že i ona je ikona, dobíral si ji. „Ale mě milují. Na mě nemáš, kotě.“

Victoria pomáhala utvářet jeho životní styl a módní obraz. V soukromí už ale byla na pokraji sil. Uprostřed hořkých hádek na něj naléhala, aby s Manchesterem United už další smlouvu nepodepisoval. Život v Manchesteru nenáviděla. Chtěla, aby se přistěhoval k ní do Londýna. „Udělala jsem vše, co bylo možné, abych Davida z Manchesteru dostala,“ svěřila se svým londýnským příbuzným a přátelům.²¹⁾ Nesnášela jak dojíždění do Manchesteru, tak i jejich byt Alderley Edge v Cheshiru. Jejich sousedé v této na byty přestavěné vile dokonce sepsali petici, v níž rodinu vyzývali, aby se raději odstěhovala. Navzdory slávě, které se pár těšil, se našli tací, kteří již nedokázali žít s Victoriinými ukřičenými výlevy a dožadovali se, aby se přestěhovali do Londýna. Dalším se zase nelíbilo, že je Beckhamova ochranka nutí opustit společnou zahradu. A přestože Victoria zoufale toužila žít v blízkosti svých rodičů, prohlásila: „Nakonec přijde den, kdy z Manchesteru United odejde. Myslím, že si bude chtít zahrát i někde v zahraničí.“²²⁾

Krátce poté, co takto veřejně vyjádřila, jak se cítí nešťastná, si rychle přizvala Rava Singha, editora showbiznysové sekce *Sunu*, a vydala zcela opačné prohlášení. „Všechny tyto zvěsti jsou nespravedlivé a ubližují mně i Davidovi,“ sdělila Singhovi. „Díky fanouškům se v Manchesteru cítím vítána. Nemám jediný důvod si přát, aby odsud David odcházel. Vím, co to pro něj znamená, hrát za Manchester United, takže bych ho do takové pozice nemohla nikdy stavět.“²³⁾ Aby je oba chránil, Beckham pak její slova zopakoval: „Victoria Manchester miluje,“ svěřil se novinám. „O tom, jak tohle město nenávidí se napovídalo spousta řečí. Ale všechno jsou to samé nesmysly.“

Po letní slávě s dosažením „treble“ už nebylo možné problémy před fotbalovými novináři dál skrývat. „Na výkonu Davida Beckhama ve Štýrském Hradci bylo něco silně znepokojujícího,“ napsal v září 1999 Neil Custis po zápase Ligy mistrů v Rakousku. „Od prvního hvizdu působil dojmem člověka, který vyrazil na misi sebedestrukce. Od začátku pobíhal po hřišti jako šílenec, vrhal se do soubojů a cenil na soupeře zuby.“

Ferguson vyděsil Beckhamův kop ve stylu *kung-fu*, jímž mohl zlomit nohu Tomislavu Kocijanovi z místního Sturm Graz. Kdykoli hrál Beckham špatně, Ferguson zpravidla přičítal vinu za jeho mizerný výkon Victorii. Noc předtím, než tým odletěl do Rakouska, Beckham byl s Victorií v Londýně na showbyznysovém večírku v Covent Garden. Následující ráno ho zachytili fotografové, jak s šátkem za 75 liber na hlavě uhání po dálnici, aby nakonec na letiště dorazil až v 8:30 jako jeden z posledních.¹⁾ Ještě celý nabuzený se pak v zápase ve Štýrském Hradci dopustil dalšího přestupku a dostal zákaz startu v druhém kole. Ferguson ho po jeho zběsilém večerním představení v Rakousku nazval „arogantním provokatérem“ a udělil mu pokutu 40 000 liber.

Místo toho, aby se uchýlil do ústraní, Beckham nasedl do letadla a odletěl za Victorií do Los Angeles. Osmačtyřicetihodinový výlet za oceán měl být tajný, ale Victoria nedokázala odolát pokušení a poskytla „exkluzivní přístup“ reportérce *Sunu* Victorii Newtonové. Novinářka pak „náhodou zahlédla“, jak si pár společně užívá v restauraci hotelu Mondrian halloweenskou večeři. U sousedních stolů seděli Mick Jagger z Rolling Stones

a supermodelka Kate Mossová. Victoria s Beckhamem po boku přesvědčila Newtonovou, aby pro ni sepsala lehce přifouknutý článek: „Victoria je v Los Angeles z pracovních důvodů. Je v Americe nesmírně žádaná. Milují ji zde a myslí si, že by z ní byla skvělá televizní osobnost. Nevyloučila možnost sólové popové kariéry, ale zatím zvažuje všechny své možnosti. Rádi by ji obsadili do nejruznějších filmových a televizních rolí, ale zatím nepodepsala žádnou definitivní smlouvu.“ Článek Fergusona přímo vytočil: „Becks za ní sice letěl, ale nechtěl kolem toho dělat žádný povyk, protože si je vědom, jakou pozornost na sebe poutá, kdekoli se objeví.“

Ferguson byl čím dál tím víc z Beckhama rozčarovaný. Kdykoli zahlédl v novinách jeho fotografii, a to bylo prakticky každý den, tvářil se, jako by měl každým okamžikem vybuchnout. Jednou byli Posh a David zachyceni na hvězdném večírku, který pořádala návrhářka Donatella Versace ve svém obchodě ve West Endu. Oba na sobě měli stejné černé kožené obleky. „Chci další dítě,“ hlásal titulek Victoriina interview s jejím „speciálním“ přítelem Dominicem Mohanem.²⁾ Následující den se oba objevili v bikerských outfitech pro-něj-i-pro-ni a o další den později v kalhotách z kůže a PVC. Obchody na High Streets byly „díky tomuto trendu určujícímu páru“ plné kalhot z kůže a PVC, napsal Mohan. Victoriiny originální značkové kalhoty Gucci „stály neuvěřitelných 1400 liber, ale dokonce i ceny ve vašich místních obchodech vám udělají v peněžence pěkný vítr: v M&S je mají za 175 liber“.

S tím, jak Beckhamovi víc a víc bohatli, si Ferguson postěžoval: „Viděl jsem, jak se mi před očima mění v jiného člověka.“³⁾ Victoriin vliv, tvrdil trenér, „všechno změnil“. Před svatbou Beckham každý den trénoval i po skončení oficiálního tréninku. To už neplatilo. Na konci tréninku se nemohl dočkat, až zmizí z hřiště. A pak si Ferguson všiml, že přestože si Beckhamovi

stěžovali na publicitu, neustále sebe sami propagovali na přehlídkových molech či na filmových premiérách. Zcela jednoznačně si užívali, že jsou nejznámějším párem celé Británie. „Musel jsem se zamyslet, kdo klub vlastně vede,“ vybavil si Ferguson. „David Beckham si myslel, že je větší než Alex Ferguson. A tím si nad sebou podepsal ortel.“⁽⁴⁾

Narození syna Brooklyna Beckhama 4. března 1999 představovalo pro oba rodiče životní předěl. Ferguson chápal Beckhamovy nové emoce a řekl mu, ať zůstane v Londýně u svého dítěte a vrátí se do Manchesteru až těsně před dalším zápasem.⁽⁵⁾ Tato vstřícnost trvala ovšem jen krátce. Během následujících čtyř měsíců pohár Fergusonovy trpělivosti přetekl.

Když Beckham dorazil na tréninkové hřiště, z dvanácti re-produktorů jeho Rolls Royce vyřvával na plný výkon Michael Jackson. A bylo hůř. „Auty poblázněná fotbalová hvězda“ dojížděla na Old Trafford v dalších a dalších vozech. Jednou ve Ferrari za 150 000 liber, pak v Porsche, Jaguáru XK8, BMW, Range Roveru či nablýskaném Bentley za 250 000 liber. Beckhamův spoluhráč Roy Keane jízlivě poznamenal: „Tak na parkovišti nás vážně inspiroval, to mu musím přiznat.“ Victoria vyjadřovala větší pochopení. „David prostě Bentley miluje,“ řekla. „Je to skutečný symbol společenského postavení.“ Její mluvčí ještě dodala: „Z Bentley vyzařuje třída a sofistikovanost.“ Ferguson zastával jiný názor: „Beckham se jako Londýňan rád občas blýskne. Myslím, že je to tou jejich vodou.“⁽⁶⁾

Spouštěčem prvního střetu se stalo Beckhamovo rozhodnutí z července 1999 nejedzt z Londýna do Manchesteru na trénink. Přestože vyrazil z domova, vzápětí dostal zprávu, že čtyřměsíční Brooklyn onemocněl. Ve stejnou dobu byla Victoria vyfotografována, jak chodí v Londýně po nákupech. Ferguson zuřil. Rodiny hráčů měly být podle něj až na druhém místě za klubem. Jeho kontrolu nad mužstvem zpochybňoval cirkus dvou celebrit.

Vztekal se, že Beckhamův talent zadupává do země „hektický životní styl té ženštiny a jeho vlastní extravagance“. Victoria nedokázala Fergusonovi odpustit, že jim zničil líbánky. Nejenže jim nepovolil dva dny navíc, ale také Beckhamovi přikázal, aby trénoval s B-týmem, zatímco hlavní tým dostal čtyři dny volna.

Jakmile se Brooklyn uzdravil, Beckham zamířil do Manchesteru. Dorazil až po skončení tréninku a viděl Fergusonu v jeho kanceláři. „Při tom největším kázání, jaké jsem kdy během své kariéry zažil,“ mu Ferguson jasně sdělil, že klub stojí výš než rodina. „Necouvl jsem,“ přiznal Beckham a trval na tom, že pro něj je na prvním místě rodina.⁷⁾

Aby upevnil svou kontrolu, Ferguson vyřadil Beckhama ze sestavy na stěžejní zápas proti Leedsu a udělil mu za zmeškaný trénink pokutu 50 000 liber. Rovněž nechal rozšířit fámu, že by Beckham mohl být prodán za 22 milionů liber. Beckham dostal ultimátum. Měl se přestěhovat natrvalo do Manchesteru, aby nemusel dojíždět téměř šest set kilometrů do Londýna a zpět, skoncovat se svým showbiznysovým životním stylem, nebo z klubu odejít.⁸⁾

Pro Beckhama byl Fergusonův přístup nepochopitelný. Ferguson vždy zohledňoval životní cyklus každého hráče – jeho aktuální cenu a budoucí potenciál.⁹⁾ Věřil na vítěze a začínal se v duchu ptát, jestli Beckham nezačne již za dva roky uvadat. Pokud by s ním měly být problémy, bude pro něj lepší, když ho prodá dříve než později. Ferguson se také zbavoval všech, kteří usilovali o to, aby byli silnější než on. Řídil se motem: „Pokud ustoupíš jednou, ustoupíš i podruhé. Nikdy nesmíš připustit, abys ztratil kontrolu.“

Fergusonův trest za Beckhamovu první absenci na tréninku za devět let vyvolal celonárodní pozdvižení. Beckham si na oplátku „otevřel srdce“ v *Sunu*. „Události posledních dní mě úplně zdrtily,“ postěžoval si. „Nikdy jsem nechtěl hrát za žádný jiný

klub, už od doby, kdy jsem byl ještě malý kluk, a vážně bych v tom rád pokračoval.“⁽¹⁰⁾

Dokonce i jinak bystrá sloupkařka z *Daily Mirror* Carole Maloneová se nechala svést a postavila se na jeho stranu. Napsala, že „Beckham je sice přeceňovaný, nadhodnocovaný a je ho prostě všude plno,“ ale tohle celonárodní urážení a osočování kvůli jednomu zmeškanému tréninku „hraničí s šílenstvím“. Maloneová zdůraznila, že na rozdíl od jiných fotbalistů, kteří jsou spíš pochybné existence než cokoli jiného, opíjí se, fetují, demolují hotelové pokoje a mlátí své ženy, Beckham „svoji ženu miluje, nepodvádí ji a je jedním z mála fotbalistů, kteří vyznávají nějaké slušné hodnoty“.⁽¹¹⁾ Jeho jediným seriózním kritikem byl jeho otec Ted. Svému synovi řekl, že Ferguson má pravdu. Jeho místo je na hřišti.⁽¹²⁾

Vypadalo to, že si je Beckham jistý svojí nedotknutelností a že ho Victoria nabádá, aby Fergusona dál provokoval. Začátkem února 2000 pózovali v téměř stejném oblečení a se stejně zbarvenými vlasy i stejnou ofinou na charitativním promítání filmu *Withnail And I*. Slavný pár vykazoval stále častěji stejný manýrismus i přízvuk a zdálo se, že oba splývají v jedno.⁽¹³⁾

O několik týdnů později oslavili Beckhamovi za obrovské pozornosti veřejnosti, o kterou se postarala jejich publicistka Caroline McAteerová, první narozeniny svého syna Brooklyna. Oslava v hotelu Cheshire stála 12 000 liber a zúčastnilo se jí 125 hostů včetně mnoha hráčů Manchesteru United a jejich rodin, které pohostili „luxusním“ rautem, na němž nechyběli ani klauni, kouzelníci a skákací hrad. „Budou tu mít červený koberec,“ sdělila McAteerová v rozhovoru s titulkem „Peníze navrací štěstí“. Pak pokračovala. „Nebude to žádná nablýskaná showbiznysová párty, jedná se především o rodinnou událost.“⁽¹⁴⁾ Navzdory požadavkům ze strany rodičů na soukromí, „hvězdný pár“ se hned druhý den objevil ve všech vyprodaných novinách. Spolupráce